

Illegál*

B. a sínek mentén közeledett felénk. Amikor mellém ért, szótlánul megtapogatott, mintha arról akarna meggyőződni, nem kísértet vagyok-e. A vállamhoz ért, mégis azt éreztem, a lábamat fogja. A lányok rémült tekintettel álltak a töltésen. B. ide-oda ingatta a fejét. Látszott, hogy neki is nehezebbre esik lélegezni. Úgy tűnt, kissé sántít is. Supa a földön ült, remegve cigarettázott. Fény szűrődött oda az állomás felől, de akkor valahogy egyikünket sem érdekelt, láthatók vagyunk-e. Ha a zuhanás utáni pár percben arra téved egy rendőr, önként és fellélegezve adtuk volna át magunkat neki. Nem lett volna menekülés, csörtetés a kukoricáson át, de semmi mozgás nem látszott sehol. A szél is elállt. Mintha a saját, rémült némaságunk az egész környéket elhallgattatta volna. Sajgott a lábam, s vagy egy percen át lehunyt szemmel figyeltem, ahogy a testemben hevesen áramlik a vér.

„Egyben vagy?” – kérdezte B. Bólogattam, nyugtatva, hogy igen. Supa elszívott még egy cigit, majd váratlanul föltápáskodott, és elindult a szemközti nyújtózó dombok felé. Követtük. Nem tudtam, hová megyünk. Félelmetesnek tűnt kérdezni, mintha lehetetlenség lenne egyértelmű választ kapni rá.

Átvágtunk a sínek szabdalta térségen, majd megkerülve egy indóházat, kiértünk a széles betonútra, és délnyugat felé mentünk perceken át. Egy kis hídhöz érve aztán átvágtunk a Sión, végül egy murvás úton haladtunk a dombon fölfelé. Oldalt kis földszintes, szőlővel és borostyánnal befuttatott házak álltak egymás után, s ahogy emelkedtünk, egyre ritkásabb lett a tér. Az állomás biztonságos távolba került, és az időnként fölhangzó kutyaugatás is elviselhetőbb volt már. Suttogva kérdeztem B.-től, hová megyünk. Azt mondta, hogy Supa szüleinek van egy telke a közelben, és hogy szerinte oda. Vagy húsz percig mentünk fölfelé, miközben erősödött a fény. Az jutott eszembe, hogy a pályát elhagyva gyalog rögtön errefelé kellett volna venni az irányt. Nem is értettem, Supa miért nem vetette föl, de akkor már mindegy volt. Az út kikanyarodott a sűrűbben lakott területről, majd egy kopott mező után föltűnt néhány prэшázszerű épület följebb a domboldalon.

Kövel kirakott beálló vezetett a földszintes házhoz, s nagyjából ötven méterről látszott, hogy egy hatvanas, erős csontozatú férfi a lépcsőn ülve dohányzik. Egészen előtte jártunk már, de még mindig csak slukkolt. Amikor megálltunk, majd Supa a lépcső alsó fokára ült, akkor szólalt meg, kissé kínjában, mégis nevetve, hogy „kisfiam, mondtam már, börtönbe fogsz kerülni”. Annyira meglepő és találó volt az a mondat, hogy mindannyian felröhögünk. Supa a leginkább, pedig róla volt szó. Nem mondott sok mást az öreg. Nyilván magától is pontosan tudta, mi történhetett, s hogy nem hűsölni jöttünk

---

* A *Mozgó Világ* 2019. novemberi és 2020. januári számában közzeltünk részleteket a regényből. – A szerk.

föl a kis házhoz annyian, hanem mert menedék kell. Azóta sokszor eljártszottam a gondolattal, vajon mit láthatott rajtunk Supa apja, aki minden bizonnal behatóan ismert jó néhány történetet, ami a fiával és másokkal esett meg. Elég szerencsétlenül nézhetett ki, ahogy az a hat szempár ijedten mered maga elé, csapzottan az éjszakázástól, lehorzsolt karokkal, izzadtan és sántán. Az egyik lány könnyezve szipogott vagy egy óra hosszat. Emlékszem, aztán Supát figyeltem, amíg vártunk valamiféle megkönnyebbülésre, ahogy a szétvarrt, nagyhangú srác, aki vagy száz vonatot megfestett szerte az országban, és az újpesti grundokon izmozott a kigyúrt, amúgy kosarazni egy cseppet sem tudó, drogos állatokkal, gyerek lett ismét, néhány szempillantás alatt. Lesütött szem, óvatos mozdulatok, szinte a dadogás akadozó nehézkedése a témát kerülgető mondatokban. Szerencsére nem kellett sokat magyarázkodni. Amennyire cinikus volt az öreg az első pillanatokban, annyira tapintatos később. A második szál cigaretta után fölállt, majd fröccsel és pálinkával kínált bennünket, és egyetlenegy kérdést sem tett föl. Szerintem azóta sem ittam reggel fél hat körül aznapi első töménytet, de akkor nagyon is a helyén volt. Étetl sehogy sem bírtam volna magamba erőltetni. Mindannyian nem fértünk volna el a kis házban, így végül senki sem ment be. Kint a gangon meg a lépcsőn üldögélve vártuk, hogy nagyjából egyszerre érjen meg bennünk újra az indulás képessége. Ez úgy kilenc óra körül jöhetett el, amikor a hőség is elég súlyossá vált ahhoz, hogy megmozduljunk, s már végigpörgetni is feleslegesnek tűnt magunkban az éjszaka történeteket. Sajgott a lábam. A rövidnadrág szárát följebb húzva láttam, hogy egy hatalmas, lila folt éktelenkedik a combomon. Fölmerült, hogy maradjunk még, és csak délután próbáljunk meg visszajutni Pestre, de B.-t és engem is hasonló érzés mozdított meg, akárcsak hajnalban. Friss fűszagot hozott a szél, és arról eszembe jutott a pálya nyugtalanító sötétje.

Fél tíz felé már keményen tűzött a nap, és az is csak nehezítette az indulást. Nem volt ajánlatos fényes nappal Simontornyán bókászni. Az első száz méter után képtelenségnek tűnt, hogy visszamenjünk az állomáshoz, és aztán a domboldalon való hosszas kóválygás után végül nem is az úton haladva, hanem nyitott kertrészekeken meg egy tágas mezőn keresztül jutottunk vissza a településre. A forró délelőtt a házak hűvösében tarthatta az embereket, mert néhány bicikliző idős asszonyon meg azon a házról házra járó sovány postáson kívül nem sok mindenkit láttunk. Az aszfaltúton sétálva már úgy tapadt rám az összes ruhadarab, mintha be akarnák enni magukat a bőröm alá. A torkomat minden lélegzetvétel tovább szárította, miközben a látásomat egy nedves és sós függöny homályosította el.

Az állomás elé érve aztán olyasmi tárult elénk, amire végképp nem számítottunk. Angelék a kis park közepén ültek, lábat lógatva egy, még a szocialista időkből ott ragadt mászókan. Annyira bizarr volt a látvány, hogy azon tűnődünk, vajon nem csapdáról van-e szó, amit a rendőrök szerveztek meg elég pitiáner módon. Latolgattuk, vajon mivel fenyegethették meg a két srácot, hogy csaliként ott ejtőzzenek. A valahol jogos paranoiaérzés aztán csendesedni kezdett, mégis, bő negyedórának el kellett telnie ahhoz, hogy közelebb menjünk menni.

Kiderült persze, hogy nem csapdahelyzet. Egyszerűen csak lecsúsztak a reggeli vonatról, amivel elmozdulhattak volna Tolnából a főváros felé, s mivel a fél éjszaka meg a délelőtt a koszlott rendőrőrsön telt, kiültek kicsit az árnyékos parkba pihegni. Valószínűleg a kialvatlanság meg a hosszú órákon át rájuk telepedő stressz okozta, hogy gyakorlatilag remegve és röhögve mesélték el az egészet. A várakozás utáni kihallgatást, az ujjlenyomatvételt, a nem csak kutakodó, de nagyon is fenyegető kérdések arzenálját, s hogy az egyik idióta barom blackbookjában megtaláltak egy fényképet a zsaruk, amin az látszik, ahogy egy megfestett rendőrautón ül. Azt akkor még nem tudtunk, hogy a gyors ugrás miatt fönt felejtett cuccokkal pontosan mi lett. A két lány táskájával, Supa és K. irataival. Gyanítható volt persze, hogy a hiányukból házkutatás, pénzbüntetés vagy akár felfüggesztett is lehet később.

A fölfelé vezető úton pedig már a teljes tompaság. Talán csak mi ketten nem aludtunk el B.-vel. Alig ültek a kora délutáni személyvonaton. Legalább harmincszor megállt, majd újraindult, mire följutottunk a hűgyszagú Keletibe, ahol váratlanul gyönyörű látvány tárult elénk. Festés után szokás lefényképezni a rajzot. B. hozott is magával mindig egy kis kompakt gépet, hogy a rögzítés meglegyen. A hetes vágányon ott állt a szerelvény, vagy legalábbis az a darabja, amin a rajzaink fénylettek. A peronon állva vagy tíz percig semmi mással nem törődve figyeltük, ahogy a betűk szinte kidomborodnak, és a színek, a formák működésbe lépnek a hatalmas felületen, hogy végül mégiscsak megkönnyebbült szívvel mozdulhassunk tovább.

Kint már egyetlenegy pokrócba csavart nő sem üldögél a teraszon, amikor kitelepedünk az egyik szabad asztalhoz B.-vel. Párától nyirkosak a zöld műanyag székek. Megint ömlik az eső. A ponyva sem tarthat örökké, gondolom, jócskán meg is sülyedt, majdnem pont fölöttünk. Nagy adag víz gyűlhetett össze a közepén, egyre nagyobb súllyal terhelve le az anyagot.

Az üvegen keresztül látom, hogy folyik a break. Ronnie egy síberrel pont most választja le a falról a tapadó pirosat, amivel számára teljesen megoldottá válik a helyzet a maximumhoz. Talán két perc lehet hátra. Most is nagyon gyorsan játszik. Csupán tizenöt-tizenhat másodperc telhet el két lökés között, mégis úgy érzem, rengeteg minden megtörténik még addig, amíg Ronnie el nem teszi az utolsó feketét. A pult körül sokan álldogálnak. Időnként föltűnik Gyszi feje a párás üveg mögött. Látom, hogy mutogat, magyaráz. Elkapom a tekintetemet, mert még véletlenül sem akarom leolvasni a szájáról a szavakat. Keményen tolhatja a dumát, mert a fehér inges férfi közben kilép a teraszra, hogy nyugodtan folytathassa az olvasást a kék neon egyébként erre alkalmatlan fényében. Tapintatos. Nem szól hozzánk, megjegyzést sem tesz a bent történetekre. A helyváltoztatás nála, úgy látszik, tényleg elengedés is.

B. cigarettát sodor. Golden Virginia. Kérek tőle egy szálát, szinte azonnal ott is van már a kezemben. Kösz, mondom halkán. Bentről közben ordenáré nevetés hallatszik. Lobban a láng, parázslík a szál cafatos vége, és apróbb égett darabok hullanak a szürke műkőre előttem. Megint megrezzen a mobilom. Arra gondolok, hogy Enikő újra írt. Nem lenne meglepő, legutóbb ebéd után váltottunk üzenetet. Az is csupán három mondat volt arról, hogy

a hétvégén akkor elmegyünk-e a szüleikhez mégis. Szó nélkül jelzem B.-nek, miután nagyot slukkolok a cigiből, hogy megnézem, mi jött. Nincs erőm a beszédhez. Beleegyezően bólint, majd a sajátját tekeri tovább. Csak a fönt-ről legörgethető értesítések listáját akarom megnézni, de egy szerencsétlen ujjmozdulattal rányomok a párbeszéd ikonra, és már ott is van az a két szóból álló kérdés, ami az egyszerűsége mellett is mindig zavaró, és kissé számonkérő nekem. „Merre vagy?”

Nézem a fehér felületet a kék betűkkel, és azon töprengek, mit válaszoljak, hogy biztos ne alakuljon ki feszültség. Írjam az igazat, hogy már a negyedik hosszúlépésemet iszom a Tik-Takban, ahol több mint három órája beszélgettünk B.-vel arról, hogyan kaptunk majdnem másfél év felfüggesztettet egy komplett elmebetegség miatt, mely az egyik, ha nem a legnagyobb flow, amit valaha átéltem? Vagy írjam azt, hogy bent kellett maradnom a melóban a projekt miatt – ez egyáltalán nem volna hihetetlen amúgy –, s hogy öt óta egy hirtelen jött megbeszélésen szopok, de hogy most már indulok lassan hazafelé? Vagy írjam azt, hogy a munkatársak péntek lévén sehogy sem hagytak békén, s mivelhogy nem beszéltünk meg estére semmi konkrétumot, remélve, hogy nem baj, beültem velük egy sörre a környéken valahol? Már gondolatban helyesbíték, mert azt biztos nem írom le, hogy mit nem beszéltünk meg. És azt sem, hogy a Tik-Takban ülök, mert ez a hely bizonyos korábbi nőügyeimhez is köthető. És sajnálatni sem akarom magam feleslegesen, mert a végén még el kéne mesélnem azt is, ami meg se történt, ahhoz pedig nem érzem az erőt, és a fegyelmet magamban ezen az estén. Az első változatot leírni nyilván hiba volna, mert ha B.-t szóba hozom, s így azt is, amit az ő említésével gyakorlatilag muszáj lesz, vagyis hogy miről beszélgettünk hosszú órákon át, megmutatkozna egy-két olyan részlete az életemnek, amit már réges-régen fel kellett volna tárnom Enikő előtt. És bár rá kell jöjjenek, hogy mindez feszültségforrás, azt is tudom már, hogy ebben most elsősorban nem félelem rejlik, hanem a beismerés vágya. Mert ahogy önkéntelenül végigfut bennem, hogy hány alkalommal mondhattam volna el ezt a történetet a feleségemnek, szégyellni kezdem magamat. Szóval, egyik változat sem tetszik igazán. És nyilván lehetne még tíz másik, mégsem erőlködöm tovább. „Nem-sokára megyek” – ezt pötyögöm be, majd rányomok a küldésre.

Nem a kérdésre válaszoltam, és ráadásul semmi konkrétumot nem írtam. Ez nem szerencsés, gondolom aztán, amikor újraolvasom a sort, ám az üzenet törlése, jövök rá még időben, csak növelné a félreértés esélyét, mert a szöveg melletti kis kör telítettsége már jelzi, hogy a mondat kézbesítve van.

B. is cigarettára gyújt. Időközben teljesen besötétedett, s mivel a kék neonfeliraton kívül semmilyen más fényforrás nem világít a teraszon, leginkább a belső térből kiszüremlő erőtlen fény kölcsönöz tompa körvonalat a tárgyaknak. B. talán egy méterre ül tőlem, de alig látom. Az arcát így a sötétben nagy fekete folttá tömöríti a szakáll, s csak a két szembogara villan ki néha a mélységből.

Az jut eszembe, hogy vajon mi lehet a többiekkel, akik ott voltak velünk Pincehelyen. Nyilván, ha itt lennének, velük nem értenék olyan könnyen szót, mint B.-vel, mégis izgat a találkozás véletlenszerűsége. A két lányt

azóta egyszer sem láttam. Astart és Angelt is talán csak egyszer-kétszer, de soha többet nem festettem velük. K. és Supa, úgy tudom, nincsenek együtt, bár egyikőjükkel sem találkoztam legalább tíz éve. Amellett, hogy tudom, milyen sokáig volt téma bizonyos körökben a pincehelyi történet, azt is be kell látnom, hogy szétszakított minket.

B. izmosakat slukkol a cigiből, majd a csikkekkel teli hamutál szélére helyezi a szálát. Világít az asztalra tett mobilom. Enikő hív. Föl kéne vennem, de ha megteszem, valami megszakad, és nem akarok úgy elindulni, hogy meg se kérdeztem, mi van Supával. Még ha nem is tartja vele a kapcsolatot B., nálam biztosan többet tud róla. Mielőtt kérdezhethék, már beszél.

Jó néhányszor jártam abban az újpesti tízemeletes házban. Fel tudom idézni a linóleum sárgaságát, meg azt az émelyítő szagot, amit a nyári meleg oldott ki a műanyagból. Látom, hogy Supa ujjatlan, fehér trikóban magyaráz valamit, aztán ahogy lent áll velem szemben a betonpályán, és egyegyezni kezdünk a kíméletlen napsütésben. Közben B. mondatai kóválygás nélkül áramlanak felém. „Supa meghalt. Tízemeletnyi magasból zuhant le, máig tisztázatlan körülmények között három vagy négy évvel ezelőtt.” Szorít a mellkasom. Időnként hatalmába kerít az azzal összefüggő, nyomasztó és kis sé értelmezhetetlen érzés, hogy valaki, akihez erős szálak kötöttek a múltban, továbbra is ott létezik a világban valahol, s hogy hirtelen most sehol se találom. És mire B. elhallgat, már ugyanaz a fullasztó üresség van bennem, mint amikor kizuhantam a vonat ablakán, hogy belemeneküljek a sötétbe.

A szakadó esőben ázva rohanok a Böszörményi úton. A Kékgolyó utcai megállóval szemközti ház árkádsora alatt két hajléktalan ráncigálja egymást egy általuk is megfogalmazhatatlannak tűnő probléma miatt. Lejjebb, a társasjátékokkal operáló hely előtt pedig néhány suhanc röhögcsél. Elhaladva előttük, gyanítom, hogy füves cigi lehet, ami ott bent a félhomályban kézről kézre jár. Jobb vállamon a táska, a bal kezemben a telefonomat szorítom. Egyfolytában világít. A Tik-Tak óta is hívott már egyszer Enikő. Nem mentem le a bunkerszerű alagsori vécébe, pedig ott bizonyára nyugodtan végighallgathattam volna, amit a feleségem mondani akar, de tudom, Supa halálhíre miatt képtelen lettem volna koncentrálni. Időnként szükségem van a szabad levegőre. Kint az utcán nagy a hangzavar az eső és a még nyolc után is élénk forgalom miatt. Ha most fölvenném a telefont, talán csak minden harmadik-negyedik szót hallanám. Gyorsan leérek a Nagyenyeden az Alkotásig. Jobbra pillantva azt látom, hogy a távolban a baleset utáni helyszínelés szórványosan még mindig tart. Az egyik rendőrautó ott áll a külső sávban, és a keresztbe csúszott szerelvényt egy gép épp akkor kezdi kimozdítani rendellenes helyzetéből. Az Alkotáson még ilyenkor is rengeteg autó húz el vagy hetvennel, és idő, amíg átjutok a Délihez közelebb eső oldalra, hogy aztán az aluljáró felé vehessem az irányt, ahol talán egy fokkal nyugodtabban telefonálhatok majd. Azon töpregek, milyen kényelmes lenne kocsiba ülni, de nyilvánvaló, ahhoz túl sokat ittam. Főleg, hogy búcsúzás előtt még leküldtünk egy-egy Unicumot is Supa emlékére, nem törődve a másnapra várható hatással meg a pult előtt kialakulni képes ocsmány mondatokkal.

Az állomás mellett nyújtózó hosszú buszmegállót elhagyva lebotorkálok a szürke lépcsőn, majd a szantálfaszagú ruhából előtt jobbra kanyarodva bejutok a metrójárat előtti, tágasabb térbe. Teljesen átáztam. Fázok. Rengeteg ember mindenütt. A fehér műmárvány lépcsőn szinte összenőve figyelnek a különféle arcok, akik a fönti vágányoktól ereszkednek lefelé. A pizzaszeletessel is nagy a sor. Vissza kéne hívnom Enikőt, de fogalmam sincs, hová mehetnék, ahol egészen biztosan csönd van. Részeg vagyok, bár ez talán még nem az az eleve vesztes állapot, remélem. A metróra most még nem szállnék föl.

Hiányzik Enikő, és a hangja. Nem is értem, hogyhogy nem aggódtam eddig amiatt, hogy annyiszor hívott. Mi van, ha történt valami? Egyáltalán miért nem vettem föl? Zakatol a szívem. Ketten is nekem jönnek, mire átérek a másik lépcsősorhoz, ahol már jóval kevesebb mozgó testet látok. Föl a lépcsőn. Át a kis kajásbódék között. A hármás vágány elé érve érzem újra a szemerkélő esőt, majd gyors léptekkel elindulok a kihalt peronon a rendező pályaudvar irányába. Jobbra egy alacsony padlós, piros vonat. Balra éppolyan kék vagonok állnak sorban, mint egykor Pincehelyen. Hátral a magasra helyezett lámpák szórt fénye világít, s amint elmarad mögöttem a két szerelvény, a peronból se sok marad, csupán egy kőlapokból kirakott keskeny nyomvonal, ami a Kuny Domokos utca tetejéről induló híd felé vezet nyílegyenesen. Azon haladok tovább. Át a híd alatt. Egészen az első, már a rendező pályaudvar területén várakozó szerelvényig, s szinte kívánom, hogy valaki üvöltve kérdezze meg, vajon mi a fenét keresek itt, de nem történik ilyen. Krómrajz nyomai látszanak az egyik ősrégi vagonon. Nem megyek tovább. Elállt az eső. Itt már egészen értelmes a csönd. Föloldom a billentyűzárát, hogy végre fölhívjam Enikőt. Kicsöng. Nem veszi föl. Kinyomom, majd újra hívom.

– Bocs, a fürdőben voltam! Képzeld, Arvo Pärtet hallgatok – szól bele nagyon is szokatlan módon. Semmi számonkérés, mondjuk azért, hogy miért nem vettem föl. Az ilyen zene mindenképp valami végletet jelez, gondolom aztán. Tehát Enikő vagy nagyon szomorú, vagy épp egy boldog kábulatban lebeg.

– Jól vagy?

– Jól – feleli.

Úgy érzem, ez tényleg nem a szomorúságának a hangja. Várom, hogy folytassa, de csak egy mozdony nyikorgása hallatszik oda.

– Biztos?

– Igen! El szeretnék mondani valamit.

– Én is – vágom rá.

– Akkor kezd te – mondja nevetve.

– Az nagyon hosszú lenne. Jobb, ha te kezded – felelem mosolyogva, bár az nem hallatszik odaát.

– Igazából nem telefonban szeretném. Jó lenne, ha itt lennél velem.

Jólesik, ahogy ezt mondja, miközben kissé zavar, hogy elodáz valamit.

– Hol vagy most? – folytatja váratlanul.

– A Déli rendezőben – felelem gondolkodás nélkül.

– A pályaudvaron?

- Igen.
- Mit csinálsz ott?
- Állok, és veled beszélgetek.
- Hogy kerültél oda? Valami baj van?
- Nem, nincs semmi baj.
- De hát zuhog az eső.
- Igen, tudom.
- Eláztál?
- Kicsit.
- Meg fogsz fázni!
- Nem lesz semmi bajom.
- Merre voltál eddig? Dolgoztál?
- Ötig igen. Aztán az egyik barátommal voltam.
- Tényleg?
- Tényleg.
- Ittál? – kérdezi, egy cseppet se vádaskodóan.
- Pár fröccsöt. Nem vészes – felelem higgadtan.
- Akkor jó – mondja.

Hallgatunk.

- Haragszol azért, hogy ezt kérdeztem? – fúzi még hozzá.
- Egyáltalán nem.

Olyan lány hangsúllyal ejti ki a szavakat, hogy az jut eszembe, ha nagyobb bűnöm lenne, most azt is könnyedén megbocsátaná. Eszembe jut az is, amit az előbb mondott. Hogy kitől is hallgat zenét. Arról pedig egy korábbi beszélgetés, amikor az *Alina* című lemezt mutattam meg neki. Ő pedig azt mondta, akár a lányunkat is hívhatnák így.

– Miért nem lehet telefonban elmondani? – teszem föl a kérdést kissé óvatosan.

- Mert titok.

Játékos a hangja, és abból már biztosan tudom, hogy nem haragszik rám. A háttérben hangosabb lesz a zene. A zongora hangjából meg a váltakozó, hosszabb csöndekből fölismerem, hogy a *Für Alina* szól.

- De akkor már nem lesz az, amikor hazaérek, ugye?
- Nem, akkor már nem lesz az. Hallod a zenét?
- Hallom.

Várom, hogy folytassa, de sokáig csak a lüktető hangok szűrődnek át a háttérből. Ránézek a képernyőre. Látom, hogy a hívásidő még mindig halad előre, vagyis él a kapcsolat.

- Itt vagy? – kérdezem.
- Itt.
- Mióta hallgatsz?
- Néhány órája. Mint egy ismétlődő, kettős szívdobogás, gyönyörű.
- Igen?
- Igen.
- És mit érzel még?
- Hogy mostantól egyre erősebben fogjuk hallani.